

Pozor, braši, v knihovně nám straší

Marta Valešová

Městská knihovna v Jaroměři vyhlašuje každoročně pro žáky svých (tří) základních škol literární soutěž. V letošním roce proběhl již 28. ročník na téma „**Pozor, braši, v knihovně nám straší**“. Úkolem bylo představit, **Koho** nebo **Co** strašidelného děti v knihovně potkaly, viděly nebo si vymyslely a zda **To** pomáhalo nebo škodilo.

Soutěž byla rozdělena do dvou kategorií. Ti mladší (první stupeň, 1. až 5. třídy) nám představili a popsali spíše pohádkové postavy, ale práce starších (druhý stupeň, 6. až 9. třídy) již leckdy měly až hororový nádech. Při čtení o okousané noze knihovnice Betyny nám všem běhal mráz po zádech; závěr byl ale prostý – vše byl jen sen a všechny knihovnice našťastí ve zdraví přežily a zatím žijí dodnes.

Prvníáčci ze školních družin samostatně doprovodili celou akci výtvarnou soutěží na stejné téma. Jejich obrázky jsme vystavili ve vstupní hale knihovny, neboť čtenáři přece museli být upozorněni a varováni, na co si dávat u **Nás** pozor.

Sešlo se celkem 161 prací různých literárních útvarů – básničky, povídky, pohádky, příběhy, z nichž pracovníce knihovny vybraly 34 prací, které byly oceněny. Slavnostní vyhlášení a předávání knižních cen (OPA Praha) a květin proběhlo za účasti představitelů města, škol i hostů v obřadní síni Městského úřadu v Jaroměři.

Kuriozitou letošního ročníku byly 3 práce, které nám do knihovny došly až z jihočeského Písku. Jedna z nich, která je v tomto čísle (následně) představena, je velmi inspirativní – nabízí totiž originální řešení personální otázky.

Bílá paní v knihovně

„Pozor, pozor... máme hlášený opakovaný výskyt Bílé paní v městské knihovně. Prosíme tedy občany, aby se této budově raději vyhnuli! Pozor, pozor...“

Tak takhle to začalo. Jakmile to pan Vondruška svým chraplavým hlasem dořekl, ve městě nastal chaos. Maminky s kočárky rychle běžely domů, div z dítěte duši nevytrásl. Babičky se pomalu ploužily co nejdál od knihovny a děti, ty jen vesele výskaly, že bude zase nějaké dobrodružství jako minulý rok s bezhlavým rytířem na radnici...

A rozhlasové vysílání chraplavě pokračovalo: „Nevíme zatím, co výskyt Bílé paní v knihovně znamená, zda je znamením zlým, či dobrým. Proto pro jistotu vyhlašujeme velkou odměnu pro toho, kdo Bílou paní z knihovny vyžene...“ Ale nikdo na tuto zprávu již moc pozor nedával. Všichni se pro jistotu hned začali bát o svůj život.

A tak plynuly další týdny a měsíce. Nikdo se o odměnu neucházel. Až na pár odvážných mladíků, kteří však odcházeli vždy s nepořízenou. Protože Bílá paní se před nimi vždy dobře schovala.

Tu jednoho dne přišel ke knihovně mladý hoch. Malý vzrůstem, ale vědomostí měl hlavu plnou. Z oken se mu děvčata vysmívala. Ale Petr (tak se chlapec jmenoval) si vedl svou a chtěl zbavit město té Bílé paní.

A tak radní milého Petra do knihovny pustili. Nebylo o něm celých pět dní vidu ani slechu. A lidé se obávali, že se stalo to nejhorší.

Petr však s Bílou paní udatně bojoval, tedy spíš bojoval svými vědomostmi. Bílá paní mu dávala otázky. Pod domluvou, pokud nějakou neuhodne, odejde a nechá Bílou paní Bílou paní. Pokud však vše uhodne, Bílá paní odejde a nikdy se nevrátí.

A tak dostal první otázku:

„No... když jsme v té knihovně, tak mi řekni, kdo napsal Dášeňku čili Život štěněte?“ zeptala se Bílá paní.

„To je přeci jasné, že Karel Čapek...“

„No dobře, tohle bylo jednoduché, jedeme dál. Ve které knižce je verš... u lavice dítě stálo, z plna hrdla křičelo. Bodejž jsi jen...?“

„Tak tohle je ještě jednodušší, no přece v Kytici od Karla Jaromíra Erbena,“ nenechal ani Bílou paní domluvit Petr.

„Dobře, dobře. Ale tohle určitě neuhodneš... Kdo napsal Balady a romance?“

„Hmm, to byl Neruda, Jan Neruda.“

„Správně, Petře. Vidím, že jsi velmi vzdělaný a odvážný mladík. Musím dodržet to, co jsem slíbila. Odejdu tedy, ať se život ve městě může vrátit do starých kolejí.“

A řekni těm na radnici, že jsi budoucí ředitel městské knihovny. Pan Jeřábek už jde do důchodu a ty budeš jeho důstojným nástupcem. To byl důvod mé návštěvy zde,“ dodala ještě Bílá paní.

A tak tedy Bílá paní odešla. Možná šla strašit do sousedního města. Nicméně Petr byl velkým hrdinou. Dostal obrovskou odměnu. A později, když dorostl, opravdu se stal ředitelem knihovny.

P. S. Tak, paní ředitelky a páni ředitelé, kolik a jaká strašidla jste zdolali Vy? Prosím, dejte nám vědět, abychom mohli všechny Vaše zkušenosti předat do patřičných školních osnov pro nastupující generace knihovníků.